

ISSN-0207-4710

GÖYƏRÇİN

3

2018

MAŞA VƏ AYI

(Rus xalq nağılı)

Biri var idi, biri yox idi, bir baba və bir nənə var idi. Onlar Maşa adlı gözəl, ağıllı nəvələri ilə birlikdə yaşayırdılar.

Bir dəfə Maşanın rəfiqələri meşəyə göbələk, giləmeyvə yığmağa gedəndə onu da aparmaq istədilər.

Maşa evə gedib nənə və babasından icazə almaq istədi:

-Ay baba, ay nənə, rəfiqələrim meşəyə göbələk, giləmeyvə yığmağa gedirlər. İcazə versəydiniz, mən də onlarla gedərdim.

Nənə ilə baba ona icazə verdilər:

-Get, Maşa, ancaq rəfiqələrindən ayrılma, yoxsa meşədə azarsan.

Qızlar sevinə-sevinə meşəyə getdilər, meyvə dərdilər, göbələk yığdılar. Maşa isə bu ağacın yanından o ağacın, bu kolun yanından o kolun yanına gedə-gedə rəfiqələrindən xeyli aralaşdı.

Maşa qışqıraraq rəfiqələrini çağırırdı. Ancaq uzaqda olduqları üçün qızlar onun səsini eşitmədilər.

Maşa meşə ilə nə qədər ora-bura getsə də, yolu tapa bilmədi. Hiss elədi ki, azıb. Ancaq hara getdiyini bilməsə də hərəkətdən qalmadı. Getdi, getdi, meşənin dərinliyində bir komaya rasti gəldi. Yaxınlaşıb qapını döydü. Ancaq içəridən səs gəlmədi. Qapını itələyən kimi açıldı. Qızciğaz içəri girdi. Pncərənin qarşısında oturub meşəyə baxa-baxa fikirləşdi:

-Görəsən bu daxmada kim yaşayır? Niyə onun sahibi gözə dəymir?

Sən demə bu komada nəhəng bir ayı yaşayırmış. Gündüzlər o meşədə gəzir, ov eləyir, axşam isə evinə qayıdarmış...

Ayı meşədən qayıdanda komasının qapısını açıq görüb təəccübləndi. İçəri girəndə Maşanı görüb çox sevindi:

-Aha, yaxşı əlimə keçmişən! Mən səni heç hara buraxan deyiləm! İndən belə mənimlə yaşamalı olacaqsan. Sobanı isidib, mənə dadlı kaşa bişirəcəksən.

Çarəsiz Maşa razılaşmalı oldu. Ayı ilə birlikdə həmin komada yaşamağa başladı.

Gündüzlər meşəyə gedən ayı Maşaya bərk-bərk tapşırırmışdı ki, komadan qətiyyənlərən kənara çıxmasın, ev işləri ilə məşğul olsun.

Sonra o, qızciğazı hədələmişdi:

-Əgər sözümə baxmayıb qaçmaq fikrinə düşsən, səni harda olsa tapıb yeyəcəm.

Maşa gecə-gündüz düşünür, ayının yanından qaçmaq üçün planlar hazırlayırdı. Ancaq qızciğaz işin çətinliyini başa düşürdü. Çünki hər tərəf meşə idi. Yolu soruşmağa da bir kimsə yox idi.

Maşa fikirləşdi, fikirləşdi, axır ki, ağılına qəribə bir qaçmaq planı gəldi.

Bir dəfə ayı meşədən qayıdanda Maşa nəvazişlə ona dedi:

-Ayı, məni bircə günlüyə kəndə burax. Babamla nənəmə bir az mer-meyvə, göbələk aparım. Onları verən kimi geri qayıdacam.

Ayı razılaşmadı:

-Yox, sən meşədə azarsan. Yaxşısı budur nənənlə babana mer-meyvəni, göbələyi mən aparım.

Maşa razılaşdı. O, sobanı yandıraraq perajki bişirdi. Böyük bir qutu tapıb bişirdiklərini, üstəlik göbələk və mer-meyvəni onun içinə yığıdı. Sonra ayıya dedi:

-Bax, görürsən, qutunun içini mer-meyvə ilə, bişirdiyim kökələrlə doldurmuşam. Ancaq yolda acsan belə qutunu açıb kökə yemək fikrinə düşmə. Mən uca palıd ağacının başına çıxıb, ordan səni izləyəcəm.

Ayı razılaşdı:

-Yaxşı, qutunu ver bəri.

Maşa dedi:

-Əvvəlcə çıx tərənin üstündən bax gör yağış yağmayacaq ki?! Mən də o vaxtadan ağacın başına dırmaşım.

Ayı tərəyə çıxıb qayıdanacan Maşa gizlicə qutuya girib, mer-meyvənin altında gizləndi.

Ayı yağış yağmayacağına əmin olandan sonra geri qayıdıb qutunu götürdü və kəndə sarı getməyə başladı.

Ayı ardıc, ağcaqayın, palıd ağaclarının arası ilə getdi, getdi və nəhayət, yoruldu. Qutunu qarşısına qoyub donqulandı.

*Qızciğaz nə biləcək,
İndi qoğal yeyərəm,
Heç qutunun ağzını
Açmamışam deyərəm.*

Bunu eşidən Maşa qutunun içində oxumağa başladı:

Görürəm ha, görürəm,
Sənə fikir verirəm!
Qutunu açmaq olmaz,
Özünü tox tut bir az.

Maşanın səsinə eşidən ayı donquldandı:

-Gör nə iti gözləri var! Uzaqdan hər şeyi görür.

Ayı qutunu götürüb yoluna davam elədi. Az getdi, üz getdi, dərə-təpə, düz getdi, axır ki, yoruldu. O yana, bu yana baxıb dedi:

-İndi yəqin ki, Maşa məni görməz. Qutunu açıb bir az kökə yeyim, lap acmışam.

Elə söz ağzından çıxan kimi Maşanın səsi eşidildi:

Görürəm ha, görürəm,
Sənə fikir verirəm.
Nəfsini tox tut bir az,
Qutunu açmaq olmaz...

Ayı təəccüblə o yana, bu yana baxdı:

Oy, bu şeytan qıza bax,
Necə itidir gözü!
Kəndə yaxınlaşmışam,
Dözüm, bir az da dözüm...

Ayı yoluna davam elədi. Az getdi, üz getdi, dərə-təpə düz getdi, axır ki, gəlib kəndə, Maşanın babası ilə nənəsinin yaşadığı evin həyətinə girdi. Pəncəsi ilə qapını döyməyə başladı. Az qaldı ki, qapı yerindən qopsun.

Ayı donquldandı:

-Açın qapını, açın qapını! Mən nəvəniz Maşanın sizə göndərdiyi hədiyyələri gətirmişəm.

Səs-küyə itlər yuxudan oyandı. Onlar ayı həniri duyub elə bərkdən hürməyə başladılar ki, qorxudan ayının tükləri biz-biz oldu. İtlərin ona sarı qaçdığını görən ayı qutunu yerə atıb meşəyə qaçmağa başladı.

Nənə ilə baba da yuxudan oyanıb həyəte düşdülər. Qapının ağzında yekə bir qutu gördülər. Nənə təəccübləndi:

-Bu nə qutudu belə?!

Baba yaxına gəlib qutunun qapağını qaldırdı. Onun içinə baxanda gözlərinə inanmadı. Onun sevimli nəvəsi qutunun içində sağ-salamat uzanmışdı.

Nənə ilə baba o qədər sevindilər ki... Onlar öz sevimli nəvələrini doyunca öpdülər, başına sığal çəktilər...

